

HỒI THỨ MỘT TRĂM TÁM MƯƠI CHÍN

BIA CHUYỆN HOANG ĐƯỜNG MONG THOÁT CHẾT

Vì Tiểu Bảo thấy Song Nhi cùng Tăng Nhu đều bị điểm huyết nằm lăn kên dưới đất. Còn mười tên thân binh thì quá nửa đã chết nhăn răng. Lần này gã lên đến Lệ Xuân Viện chỉ sợ người ta phát giác ra thân thế bí mật của mình, nên gã không cho bọn Từ Thiên Xuyên, Trương Dũng, Triệu Tề Hiền hay biết. Gã coi chừng mình bị bằm nát ra tương hay họ đốt làm thịt quay cũng chẳng ma nào đến giải cứu.

Trong lúc bàng hoàng lo sợ chẳng tìm ra được mưu kế gì, gã đành nói huyền thuyên còn hơn là ngồi đợi chết. Hết nịnh Tang Kết, gã quay sang nịnh hót Cát Nhĩ Đan. Gã nói :

Hoàng thượng nghe nói Cát Nhĩ Đan Vương tử xú Mông Cổ bản lĩnh cao cường, anh hùng vô địch rất lấy làm bội phục.

Cát Nhĩ Đan cười hỏi :

- Hoàng đế cũng luyện võ ư ? Tại sao y biết võ công của ta ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Dĩ nhiên Hoàng thượng đã luyện võ mà còn là hạng khá nữa. Ngày trước điện hạ thi triển thân thủ ở chùa Thiếu Lâm đã đánh bại phương trượng chùa này. Các vị thủ tọa Đạt Ma đường , La Hán đường , Bát Nhã đường cong đuôi trốn chạy. Tiểu đệ đem vụ đó thuật kỹ lại cho Hoàng thượng nghe.

Sự thực hôm ấy Cát Nhĩ Đan ở chùa Thiếu Lâm đã phải lẩn tránh bỏ đi. Bây giờ hẳn thấy Vì Tiểu Bảo tâng bốc mình ở trước mặt Tang Kết cũng lấy làm hãnh diện, không khỏi lộ vẻ đắc ý.

Vì Tiểu Bảo lại nói :

- Phương trượng chùa Thiếu Lâm là Hối Thông đại sư bản lĩnh đáng kể vào hạng nhất hạng nhì trong võ lâm. Thế mà vương tử điện hạ chỉ phát tay áo một cái

khiến y đứng không vững phải ngồi phệt may mà đít y đập trúng vào bồ đoàn. Nếu không chắc phải gãy hết xương hông...

Thực ra hôm ấy Cát Nhĩ Đan bị Hối Thông đại sư phát tay áo hất hẳn ngã ngồi xuống ghế không đứng lên được nữa. Nhưng Vi Tiểu Bảo đã nói ngược lại.

Gã nói rồi lăm bắm :

- Hối Thông sư huynh đối đãi với ta rất tử tế. Ta là sư đệ y đáng lẽ không được bêu xấu y, nhất là không nên bịa chuyện nói láo. Nhưng bữa này ta gặp phải tai nạn trào máu, xem chừng sắp viên tịch đến nơi. Trước khi qua Tây Thiên, ta đành nói theo thuyết nhà Phật : " Không tức là sắc, sắc tức là không. Sư huynh thắng tức là bại mà kẻ bại tức là thắng. "

Ngoài miệng gã nói huyền thuyên, nhưng trong đầu óc không ngớt nghĩ vơ nghĩ vẩn. Cặp mắt gã lảo liêng nhìn ngang nhìn ngửa, chợt ngó tới A Kỳ. Nét mặt cô ả này tựa như cười mà không phải cười. Thị đang dương to cặp mắt nhìn chăm chặp vào mặt Cát Nhĩ Đan, lộ ra đây vẻ tình tứ.

Vi Tiểu Bảo động tâm nghĩ thầm :

- Con nhãi khả ố kia chắc đang mơ mộng muốn làm Vương Phi nương nương ở xứ Mông Cổ.

Gã liền tán :

Hoàng thượng còn nói :

- Cát Nhĩ Đan Vương tử võ công đã cao cường, tướng mạo lại thanh tú. Nếu y muốn lấy Vương phi cũng nên kiếm một vị cô nương nhỏ tuổi dong nhan xinh đẹp và võ công phải cao cường mới xứng đáng...

Gã nói tới đây liếc mắt ngó trộm A Kỳ, quả nhiên thấy mặt thị đỏ lên, ra chiều chăm chú lắng tai nghe.

Gã liền nói tiếp :

- Trần Viên Viên tuy nổi tiếng là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ nhưng hiện nay đã nhiều tuổi rồi thì Cát Nhĩ Đan hà tất phải cứ lấy y mới được ?

A Kỳ không nhin được lên tiếng :

- Ai bảo Cát Nhĩ Đan điện hạ đòi lấy Trần Viên Viên ? Người lại nhắm mắt nói mò rồi.

Cát Nhĩ Đan cũng lắc đầu nói :

- Làm gì có chuyện đó ?

Vĩ Tiểu Bảo đáp :

- Phải rồi ! Tại hạ cũng tâu Hoàng thượng : " Khỏi bẩm Hoàng thượng ! Nô tài chính mắt được ngó thấy Cát Nhĩ Đan Vương tử điện hạ giao hảo với một thiếu nữ kêu bằng A Kỳ cô nương ...

A Kỳ chũm môi lại đánh " chụt " một tiếng nhưng mặt thì lộ vẻ rất vui mừng.

Cát Nhĩ Đan cũng nhìn thì cười hì hì.

Vĩ Tiểu Bảo nói tiếp :

- ... A Kỳ cô nương võ công đáng kể là vào thứ ba trong thiên hạ, tức chỉ kém Tang Kết Đại Lạt Ma cùng Cát Nhĩ Đan vương tử điện hạ một chút mà thôi...

Tang Kết nghe gã nói đã chán tai, nhưng thấy gã đưa võ công mình lên hàng thứ nhất trong thiên hạ trước mặt Hoàng đế cũng khoan khoái trong lòng, mặc dầu hẳn biết rõ lời nói của tên tiểu quỷ này mười phần không tin được cả mười. Hắn chỉ kịt mũi một tiếng, tỏ ý không tin, chứ không lên tiếng bài bác.

Vĩ Tiểu Bảo kể tiếp :

Hoàng thượng hỏi tại hạ :

- Người lại nói nhăng nói càn. Dù vị tiểu cô nương đó võ công cao thâm đến đâu cũng chẳng thể nào hơn được sư phụ của cô. Sao người dám bảo cô này đứng vào hàng thứ ba trong thiên hạ ?

Tại hạ liền tâu :

- Hoàng thượng còn có điều chưa rõ. Đó là sư phụ tiểu cô nương đó là một ni cô mặc áo trắng. Võ công vị sư thái này rất cao cường, đáng kể vào hàng thứ ba trong thiên hạ. Nhưng bà ta đã một phen tỷ võ với Tang Kết đại Lạt Ma và bị lão nhân gia đánh trúng một chưởng, bà không chống nổi, bao nhiêu nội lực toàn

thân đều bị tiêu tan. Vì thế danh hiệu " Thiên hạ đệ tam nhân " bị nữ đồ đệ của vị sư thái đó dành dứt mất.

Tang Kết liếc nhìn A Kỳ bụng bảo dạ :

- Té ra con nhỏ này là nữ đồ đệ của Bạch Y tiểu ni cô mà trước nay ta không nghe ai nói tới, đến bây giờ ta mới biết. Ờ rằng trong vụ này có điều chi ngoắt ngoéo.

A Kỳ nghe Vi Tiểu Bảo nói huych tẹt lai lịch sư phụ của mình ra trong lòng rất đổi kinh nghi, tự hỏi :

- Sao gã lại biết rõ sư phụ ta ?

Tang Kết tuy chưa động thủ với Cửu Nạn, song mười hai tên sư đệ của hắn bị chết về tay thầy trò Vi Tiểu Bảo là một điều sỉ nhục nhất trong đời hắn. Bây giờ hắn nghe Vi Tiểu Bảo tuyên bố là nội công của Cửu Nạn bị phát chưởng của hắn làm cho tiêu tan thì thật là một điều hãnh diện cho hắn vô cùng.

Tang Kết cùng Cát Nhĩ Đan lúc trước chỉ lo Vi Tiểu Bảo tiết lộ những cái xấu xa của mình, nên muốn giết gã cho lẹ để bịt miệng. Không ngờ Vi Tiểu Bảo lại đưa những phen bại nhục nói thành những trận đại thắng rất vinh quang, nên không vội giết gã nữa.

Vi Tiểu Bảo thấy nét mặt hai địch nhân đã có phần hoà hoãn, gã cũng yên tâm được một chút.

A Kỳ cất tiếng hỏi :

- Câu chuyện Trần Viên Viên làm sao ? Người hãy nói lại cho các vị nghe.

Người thiếu nữ lúc ban đầu có tình duyên ái, trong lòng không khỏi phập phồng, hoạn đắc hoạn thất, mà người đẹp nhất trong thiên hạ kia thì đã nghe danh từ lâu. Thị không hiểu tại sao Vi Tiểu Bảo lại kéo tình lang của mình dính líu đến người đó, nên thị muốn hỏi cho vỡ lẽ ngõ hầu trút bỏ mối lo âu canh cánh bên lòng.

Vi Tiểu Bảo nhân cơ hội này, có ý đưa nước đường cho thị, liền mỉm cười đáp :

- Câu chuyện Trần Viên Viên ư ? Tại hạ khi đến Côn Minh đã được chính mắt mình trông thấy. Chẳng dẫu gì cô nương là bà ta lớn tuổi hơn tại hạ nhiều. nhưng sáu chữ " Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân " quả nhiên danh bất hư truyền. Tại hạ vừa ngó thấy bà ta, lập tức linh hồn thoát khỏi hình hài, chân tay lạnh ngắt, toàn thân run bần bật không hiểu mình đang tỉnh táo hay mơ ngủ, lòng tự hỏi lòng : " Sao trong đời lại có người đẹp đến thế được ... ? "

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- A Kỳ cô nương ! Sự muội của cô đáng kể vào người đẹp hiếm có mà so với Trần Viên Viên vẫn chưa bén gót.

Dĩ nhiên A Kỳ đã biết A Kha dong mao phi thường, đẹp hơn thị nhiều. Thị còn hiểu Vi Tiểu Bảo vì A Kha mà điên đảo thần hồn. Thị càng hồi hộp lo rằng những lời gã nói không phải chuyện giả dối. Nhưng ngoài mặt thị vẫn ra chiều không phục nói :

- Người là con quỷ hiếu sắc, hễ thấy người kha khá một chút đã tưởng đẹp nhất đời. Trần Viên Viên năm nay ít ra cũng bốn chục tuổi, dù trước bà có đẹp đến đâu thì ngày nay cũng chẳng còn xuân sắc gì đáng kể nữa.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu quầy quậy đáp :

- Không đúng ! Không đúng ! Tại hạ nhất định không đồng quan điểm với cô nương về vụ này. Tỷ như A Kỳ cô nương hiện nay bất quá chỉ mười tám, mười chín tuổi, dĩ nhiên cô nương đang đẹp lắm. Người đẹp như cô thì sau đây ba chục năm vẫn không kém bề diễm lệ. Cô mà không tin thì tại hạ dám đánh cược : Nếu quả ba mươi năm sau tướng mạo cô không còn xinh đẹp, tại hạ xin dâng thủ cấp.

A Kỳ không nhin được, trong lòng cao hứng lộ ra ngoài mặt, thị bật lên tiếng cười hích hích.

Đã là đàn bà con gái thì khi nghe người ta ca tụng nhan sắc của mình chẳng ai không hả dạ, nhất là khi có người ca tụng sắc đẹp của mình trước mặt tình lang. Huống chi A Kỳ đã có phần tự tin về nhan sắc của mình, chắc ba mươi năm sau cũng chưa đến nỗi khó coi.

Vì Tiểu Bảo chỉ mong thị ung thuận vụ đánh cuộc này. Do đó gã hy vọng Cát Nhĩ Đan muốn chiều lòng ý trung nhân không giết mình nữa, để sống thêm ba mươi năm cũng chưa biết chừng, vì mình có sống mới kết liễu ai được cuộc ai thua cuộc.

Không ngờ Tang Kết hắng dặng một tiếng, lạnh lùng đáp :

- Có điều đáng tiếc là người không còn sống được hết đêm nay. Dĩ nhiên phương dung của A Kỳ cô nương sau đây ba chục năm, người không còn điểm phúc được ngó thấy.

Vì Tiểu Bảo cười hì hì nói :

- Cái đó cũng không sao. Tại hạ chỉ mong Đại Lạt Ma cùng Vương tử điện hạ ghi nhớ lấy lời nói tại hạ để ba mươi năm sau biết rằng điều tiên kiến của Vì Tiểu Bảo quả nhiên không lầm là đủ.

Tang Kết, Cát Nhĩ Đan, A Kỳ, cả ba người không nhìn được đều nổi lên tròng cười khanh khách.

Vì Tiểu Bảo lại nói :

- Tại hạ đến Côn Minh là việc mới diễn ra ít tháng trước đây. Tại hạ đưa Kiến Ninh Công Chúa đến hoàn hôn với con trai Ngô Tam Quế. Vụ này ba vị đều biết cả rồi chứ ... ?

Gã dừng lại một chút rồi tiếp :

- Đây nguyên là một đại hỷ sự, thế mà vừa vào thanh Côn Minh đã thấy trên đường phố nào cũng có người kêu khóc thảm thiết. Cứ mấy căn nhà lại đặt một cỗ quan tài. Những đàn bà con nít mặc hiếu phục sô gai, gào khóc đến thiên sầu địa thảm...

Các Nhĩ Đan lấy làm kỳ hỏi xen vào :

- Tại sao lại có chuyện lạ như vậy ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Chính tại hạ cũng lấy làm kỳ dị, mới hỏi mấy vị quan ở Vân Nam, nhưng không ai chịu nói ...

Gã cố ý dừng lại để mọi người nóng lòng rồi mới kể tiếp :

- Sau tại hạ mới biết là sáng sớm hôm ấy, Trần Viên Viên nghe tin xa giá Công chúa tới nơi, chính bà ra khỏi Vương cung, thân hành đi nghênh tiếp. Bà vừa ở trong kiệu bước ra mươi mấy vạn đàn ông thành Côn Minh như người phát điên ào ào chạy đến xem mặt bà. Họ đều nói là tiên nữ thượng giới giáng phàm trần. Họ chen chúc nhau, xô đẩy nhau, dây xéo lên nhau làm chết mấy ngàn mạng người. Ban đầu võ quan và binh sĩ dưới trướng Bình Tây Vương còn cố đàn áp để giữ trật tự, nhưng sau họ thấy Trần Viên Viên bất giác buông khí giới thông xuống. Người nào cũng há hốc miệng ra, nước miếng chảy ròng ròng, nhướng mắt trân trân ngó Trần Viên Viên như kẻ mất hồn.

Tang Kết, Cát Nhĩ Đan và A Kỳ nghe Vi Tiểu Bảo bịa chuyện hoang đường, miệng nói thiên hô bách sát, không khỏi nhìn nhau nghĩ bụng :

Nhất định thằng lỏi này bỏ thêm mắm muối vào câu chuyện cho có vẻ đậm đà. Nhưng e rằng Trần Viên Viên quả nhiên mỹ mạo phi thường ai cũng muốn ngó thấy một lần cho trải sự đời.

Vi Tiểu Bảo thấy ba người đã có chút tin tưởng, liền hỏi :

- Vương tử điện hạ ! Dưới trướng Bình Tây Vương có viên tổng binh tên gọi là Mã Bảo. Điện hạ đã nghe thấy tên này bao giờ chưa ?

Cát Nhĩ Đan và A Kỳ đều gật đầu.

- Hai người này cùng Mã Bảo đã đến chùa Thiếu Lâm, làm gì không quen biết nhau ?

Cát Nhĩ Đan đáp :

- Ngày ở trên chùa Thiếu Lâm người cũng gặp hần rồi.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Có hần ư ? Thế mà tại hạ quên mất. Và ngày ấy tại hạ để hết tinh thần vào vụ Vương tử thi triển thần công đánh ngã vị cao tăng chùa Thiếu Lâm không rảnh để ngó những người đứng bên. Nếu còn được giây lát nào đầu óc thư thái lại ngó trộm hoa dung nguyệt mạo của A Kỳ cô nương mấy lần.

A Kỳ mím môi tắc lưỡi, nhưng thực ra trong lòng thì rất khoan khoái.

Cát Nhĩ Đan hỏi :

- Mã tổng binh làm sao ?

Vì Tiểu Bảo thở dài đáp :

- Mã tổng binh cũng có chuyện tầy đình. Y vâng tướng lệnh của Bình Tây Vương , lãnh trọng trách bảo vệ Trần Viên Viên. Ngờ đâu y ngó thấy Trần Viên Viên mấy lần đâm ra mê mẩn tâm thần, bất giác sờ vào tay vừa trắng vừa nhỏ của người đẹp. Sau Bình Tây Vương biết chuyện này liền nọc y ra đánh bốn chục cón ...

Gã ngừng lại một chút rồi kể tiếp :

- Mã tổng binh nói lên với người ta : Mình sờ vào tay trái Trần Viên Viên đã yên trí là phải mất đầu. Nếu biết sớm chỉ phải đòn bốn chục cón, thì lúc ấy sờ vào tay phải nằng một lần nữa. Dù bị đánh tám chục cón chưa chắc đã chết được. "

Gã liếc mắt nhìn trộm ba người rồi kể tiếp :

- Bình Tây Vương dưới trướng có cả thấy mười vị đại tổng binh. Chín vị kia nghe Mã tổng binh nói vậy đều khen phải. Câu chuyện này cũng đến tai Bình Tây Vương. Lão liền hạ tướng lệnh : " Từ nay trở đi còn ai sờ vào tay của Trần Viên Viên đều phải chặt cả hai tay. " Con rể Bình Tây Vương tên gọi Hạ Quốc Tương là một trong mười vị đại tổng binh liền kêu thợ làm sẵn hai cái tay giả bằng gỗ. Hắn nói là lỡ có khi ngó thấy bà nhạc mẫu đẹp như thiên tiên, vạn nhất hắn không nhẫn nại được sờ vào tay bà rồi phải thụ hình, chi bằng làm sẵn trước hai tay giả để đến lúc lâm thời khỏi bối rối không làm kịp. Cái đó kêu bằng mình phòng xa để khỏi lo.

Cát Nhĩ Đan nghe gã nói không khỏi ngo ngẩn xuất thần, miệng há hốc ra.

Tang Kết lắc đầu quày quày nói :

- Hoang đường ! Thật là hoang đường !

Không hiểu hắn nói mười tên đại tổng binh của Ngô Tam Quế hoang đường, hay là Vì Tiểu Bảo nói chuyện hoang đường.

A Kỳ hỏi :

- Người đã thấy mặt Trần Viên Viên mà sao không sờ tay mụ ?

Tiểu Bảo đáp :

- Dĩ nhiên cái đó có phải có duyên cớ. Đó là trước khi tại hạ đi tham kiến Trần Viên Viên, Ngô ứng Hùng đã đến ra mắt tại hạ để tạ ơn về việc đưa Công chúa đường xa muôn dặm đến Vân Nam hoàn hôn với y. Y móc trong bọc lấy ra một vật ánh vàng rực rỡ nam đầy phỉ thúy, mỹ ngọc, hồng bảo thạch. Vật đó là một cái khóa tay bằng vàng.

A Kỳ hỏi :

- Cái khóa tay làm gì mà trân quý thế ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Cô nương hỏi đúng lắm ! Lúc đó tại hạ cũng lấy làm kỳ, hỏi Ngô ứng Hùng : " Phò mã đưa gì vậy ? Sao lại tặng tại hạ bằng món lễ vật này ? Bỗng nghe đánh " cách " một tiếng. Y đã khóa hai tay tại hạ rồi.

Ba người ngơ ngác nhìn Vì Tiểu Bảo.

Gã chậm rãi kể tiếp :

- Tại hạ giật mình kinh hãi la lên : " Phò mã ơi ! Sao Phò mã lại bắt tại hạ ? Tại hạ đã phạm tội gì ? Ngô ứng Hùng nghiêm nghị đáp : " Thừa Khâm sai đại nhân ? Xin đại nhân đừng hiểu lầm. Sở dĩ tiểu đệ làm như vậy là vì lòng tốt đối với đại nhân. Bây giờ đại nhân đến ra mắt Trần di nương của tiểu đệ, nhất định phải khóa tay lại. Nếu không thì lúc đại nhân ngó thấy di nương, cầm lòng không được, tức đưa tay sờ soạng. Đại nhân chỉ sờ tay người một lần thì phụ vương của tiểu đệ nề mặt Khâm sai đại nhân, có thể chưa hành động gì. Nhưng e rằng Khâm sai đại nhân sờ một cái rồi không chịu thôi đi, lại sờ đến lần thứ hai, thứ ba, thứ tư ... Khi ấy phụ vương không chịu nhìn được sẽ phạm tội hạ sát Khâm sai đại thần ". Tại hạ nghe nói sợ quá giật nảy người lên, đành đeo khóa tay đến yết kiến Trần Viên Viên.

A Kỳ càng nghe nói càng tức cười, thị nói ngay :

- Câu này ta nhất quyết không tin.

Vì Tiểu Bảo thản nhiên đáp :

- Lần sau cô nương đến Bắc Kinh bảo Ngô ứng Hùng lấy cái khóa vàng đó cho coi, cô không tin thì cũng phải tin. Cái khóa đó y bảo phải mang theo luôn luôn bên mình đề phòng khi gặp Trần Viên Viên là lập tức đeo vào. Chỉ chậm một chút tất xảy ra tai vạ khôn lường.

Tang Kết hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Trần Viên Viên là thứ mẫu của Ngô ứng Hùng, chẳng lẽ gã cử động vô lễ với mẹ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Dĩ nhiên y không dám có cử động vô luân nên mới phải dặt khóa vàng trong mình.

A Kỳ hỏi :

- Y đến Bắc Kinh, Trần Viên Viên có ở đó đâu ? Việc gì y phải đem khóa đi theo ?

Vì Tiểu Bảo chưng hửng nghĩ thầm :

- Thôi chết cha rồi ! Không khéo phen này mình bị lộ tẩy.

Những gã xoay chuyển ý nghĩ rất mau, đáp liền :

- Nguyên Ngô ứng Hùng định đến Bắc Kinh rồi trở về Côn Minh ngay lập tức. Y lại kính chỉ là chuyện bất đắc dĩ, chứ không tính chuyện lâu dài...

Tang Kết trợn mắt lên ngắt lời :

- Thế là người lấy ơn làm thù. Người ta cho mượn khóa là rất thân tình. Ngô ứng Hùng muốn trốn về Vân Nam, lại bị người cản trở ...

Vì Tiểu Bảo lắc đầu quày quay hỏi :

- Ngô ứng Hùng có ơn gì với tại hạ ? Trái lại giữa hã và tại hạ có mối thù chẳng đội trời chung.

Tang Kết lấy làm kỳ hỏi :

- Gã đắc tội với người ở chỗ nào ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Thế mà còn chưa đắc tội ư ? Y cho mượn khóa so với chuyện hạ sát " lão gia " còn cay độc hơn. Giả tỷ khi ấy tại hạ không bị xiềng khóa thì tại hạ đã có cơ hội sò cả đến bộ mặt thiên tiên của Trần Viên Viên rồi. Hỡi ơi ! Vương tử điện hạ ! Đại Lạt Ma ! Tại hạ chỉ cầu được sò vào mặt Trần Viên Viên một cái dù có phải chết cũng cam lòng. Bất quá Ngô Tam Quế chặt hai tai của tại hạ đi thì đã ăn thua gì ? Dù lão có chặt cả hai đùi để làm món Tuyên oai hỏa thoái ở Vân Nam, tại hạ cũng không cần.

Cả ba người nghe đều ngo ngác, dường như họ đang nghĩ về tấm dung nhan tuyệt thế của Trần Viên Viên. Họ nghe gã nói mà ngây người ra chứ không cười đùa.

Vì Tiểu Bảo hạ thấp giọng xuống lộ vẻ thần bí khôn lường, khẽ nói :

- Có chuyện bí mật tầy đình, ba vị nghe rồi xin đừng tiết lộ. Đáng lý tại hạ không nên nói, nhưng ít khi gặp được ba vị đàm luận tương đắc, chẳng khác gì bạn tri kỷ lâu năm, có nói ra cũng chẳng ngại ngùng gì.

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan đồng thanh hỏi :

- Việc gì cơ mật ?

Vì Tiểu Bảo khẽ đáp :

- Hoàng đế điều binh khiển tướng sắp đánh Ngô Tam Quế.

Bọn Tang Kết ba người trông nhau mỉm cười, nghĩ bụng :

- Cái đó có chi là cơ mật ? Hoàng đế chẳng đánh Ngô Tam Quế thì Ngô Tam Quế cũng dấy binh đánh Hoàng đế.

Vì Tiểu Bảo hiểu ý đối phương liền hỏi :

- Các vị có biết tại sao Hoàng thượng muốn cất quân xuống Vân Nam ? Cái đó mới là khó đoán.

A Kỳ hỏi :

- Chẳng lẽ cũng vì Trần Viên Viên ?

Vì Tiểu Bảo đập tay xuống bàn ra chiều kinh dị lạ thường hỏi lại :

- Ô hay ! Sao cô nương cũng biết được vụ bí mật này ?

A Kỳ đáp :

- Ta chỉ đoán thế thôi.

Vì Tiểu Bảo tỏ vẻ khâm phục nói :

- Cô nương quả là nữ Gia Cát, liệu việc như thần. Cô nương cũng nghĩ đến Hoàng thượng đã làm Hoàng đế thì còn thiếu gì nữa ? Có chăng chỉ thiếu một vị " Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân " ...

Gã dừng lại một chút rồi tiếp :

- Chuyển trước vì lẽ gì Hoàng thượng lại phái một thằng nhỏ là tại hạ đến Vân Nam ? Sao Hoàng thượng không phái một vị đại thần đức cao vọng trọng, đầy công lao khổ ? Mục đích của Hoàng thượng là cho tại hạ đi coi người đàn bà kia có đẹp như người ta đồn đại, đồng thời thám thính miệng lưỡi Ngô Tam Quế có chịu đem Trần Viên Viên tiến cống vào Hoàng cung hay không ? Trời ơi ! Tại hạ vừa nhắc tới một câu, Ngô Tam Quế đã nổi lời đỉnh đáp bàn quát mắng : " Người đưa một nàng Công chúa đến mà định đổi lấy Phật Quan Âm của ta chăng ? Này này ! Ta nói cho người hay : Dù người có đem cả một trăm nàng công chúa đến , ta cũng không đổi đâu."

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan đưa mắt nhìn nhau. Cả hai cùng cảm thấy mình đã mắc lừa Ngô Tam Quế, không khỏi nghĩ thầm :

- Té ra chỉ là chuyện dây dưa đến mỹ sắc. Ngày trước Ngô Tam Quế đã vì tấm hồng nhan mà lòng tóc dựng đứng cả lên. Hắn mê Trần Viên Viên dám bán cả giang sơn ba trăm năm của nhà Đại Minh. Việc đó thiên hạ đều biết hết. Tiểu Hoàng đế nhỏ tuổi, quen thói phong lưu, vụ này cũng không ra ngoài tình lý.

Vì Tiểu Bảo la thầm :

- Tiểu Huyền Tử ơi ! Ngài là một ông Vua " Điếu , Sâng , Dũ , Thang " quyết chẳng thêm gì vợ của lão con rùa kia. Nhưng nay Tiểu Quế Tử tai nạn lâm đầu, phải nói xấu ngài mấy câu. Xin ngài đừng cho là sự thật.

Gã thấy Tang Kết và Cát Nhĩ Đan vẻ mặt nghiêm trọng, liền nói tiếp :

- Tại hạ thấy Ngô Tam Quế nổi giận, không dám nói gì nữa. Khi tại hạ đi Vân Nam tuy có đem theo mấy nghìn binh mã, nhưng địch sao lại với bọn thủ hạ của

Ngô Tam Quế đông như kiến cỏ ? Tại hạ đành ngậm miệng ăn tiền là hay hơn hết. Các vị có nghĩ như tại hạ không ?

Cát Nhĩ Đan lẩm nhẩm gật đầu.

Vĩ Tiểu Bảo lại nó :

- Khi tại hạ còn ở Vân Nam, đang đêm có một người xứ Mông Cổ tên gọi Hãn Thiếp Ma xin vào ra mắt ...

Cát Nhĩ Đan hỏi ngay :

- Hãn cầu kiến người để làm gì ?

Vĩ Tiểu Bảo đáp :

- Y nói được Vương tử điện hạ phái đến Vân Nam liên lạc với Ngô Tam Quế. Nhưng y coi tình hình ở Côn Minh đã thám ra điều không xứng đáng. Y còn bảo những nhân vật anh hùng hảo hán xứ Mông Cổ đâu lại vì một người đàn bà đẹp của Ngô Tam Quế mà lao đầu vào chỗ sống chết ...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Hãn Thiếp Ma còn yêu cầu tại hạ đưa lên y về Bắc Kinh để ra mắt Hoàng đế. Y đòi được nói thẳng cho Hoàng đế hay : Trần Viên Viên là gì gì đi nữa cũng chẳng liên can đến Vương Tử xứ Mông Cổ cùng Đại Lạt Ma xứ Tây Tạng. Cát Nhĩ Đan Vương tử đã có A Kỳ cô nương, không muốn dính đến Trần Viên Viên. Còn Đại Lạt Ma xứ Tây Tạng cũng có ... rất nhiều cô rất xinh đẹp ở Tây Tạng ...

Tang Kết lớn tiếng quát :

- Nói láo ! Chúng ta là Lạt Ma của Hoàng giáo, nghiêm thủ hành qui, quyết chẳng tham hoa hiệu sắc.